

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 11.7.2007
COM(2007) 407 final

RAPORTUL COMISIEI

**privind punerea în aplicare, după 2005, a Deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002
privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre**

[SEC(2007) 979]

1. METODĂ

În conformitate cu articolul 34 din Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre¹, Comisia a prezentat un raport revizuit care evaluează punerea în aplicare a documentului în cauză (denumit în continuare „decizie-cadru”) de către toate statele membre.²

Cel de-al doilea raport, prezentat în continuare, răspunde unei invitații făcute de Consiliul pentru justiție și afaceri interne la 2 iunie 2005³, vizând actualizarea evaluării la 1 iunie 2007, dată fiind intrarea în Uniune la 1 ianuarie 2007 a României și Bulgariei. Criteriile de evaluare reținute de Comisie în sensul prezentului raport rămân, pe de o parte, criteriile generale dintotdeauna utilizate de obicei în scopul evaluării punerii în aplicare a deciziilor-cadru (efect util, claritate și certitudine juridică, deplină aplicare, respectarea termenului de transpunere)⁴ și, pe de altă parte, criterii proprii mandatului de arestare, care sunt în principal natura sa judiciară, eficacitatea sa și promptitudinea executării.

În elaborarea prezentului raport, Comisia se bazează, în principal, pe noile dispoziții naționale de punere în aplicare a mandatului de arestare, astfel cum a fost comunicat textul acestora de către statele membre, pe comentariile publicate ale acestora din urmă referitoare la primul raport,⁵ precum și pe informațiile complementare transmise de secretariatul general al Consiliului, în special răspunsurile disponibile la chestionarul statistic adresat statelor membre de președinția Consiliului⁶ și rapoartele de evaluare realizate și declassificate pentru Belgia⁷, Danemarca⁸ și Estonia⁹. În plus, Comisia a întreținut un dialog bilateral cu punctele de contact naționale desemnate în acest scop și a asistat la dialogul inițiat de Parlamentul European cu parlamentele naționale cu privire acest subiect.¹⁰

2. EVALUARE

2.1. O practică generalizată în ciuda anumitor dificultăți inițiale de transpunere

Mandatul de arestare reprezintă un succes. Prezentul raport demonstrează importanța crescândă, cu fiecare an, a utilizării acestora, ceea ce permite judecătorilor în practică să obțină cu ușurință predări în termene obligatorii și reduse în comparație cu procedurile clasice de extrădare (a se vedea 2.1.1). Comisia dorește totuși să reamintească, în prezentul raport, dificultățile de transpunere care au trebuit să fie depășite în 2005, dificultăți parțial de origine constituțională (2.1.2).

¹ JO L 190 din 18.7.2002, p. 1.

² COM(2005)63 și SEC(2005)267 din 23.2.2005, modificate de COM(2006)8 și SEC(2006)79

³ Comunicatul de presă nr.8849/05 al Consiliului, 3.6.2005, p.10 și documentul nr.8842/1/05, 19.5.2005.

⁴ COM(2001)771 din 13.12.2001, § 1.2.2.

⁵ COPEN 118 din 2.9.2005.

⁶ COPEN 75 din 15.4.2005.

⁷ 16454/1/06 REV1 COPEN 128 din data de 3 ianuarie 2007

⁸ 13801/1/06 REV1 COPEN 106 din data de 6 decembrie 2006

⁹ 5301/01/07 REV1 COPEN 6 din data de 20 februarie 2007

¹⁰ Recomandarea Parlamentului European către Consiliu privind evaluarea mandatului european de arestare, 2005/2175(INI), 15.3.2006.

2.1.1. *Mandatul european de arestare pus în aplicare în cadrul Uniunii Europene*

Volumul total de cereri schimbate între statele membre a înregistrat o creștere puternică. În consecință, mandatul european de arestare nu numai că aproape a înlocuit procedura de extrădare în cadrul Uniunii Europene, dar utilizarea sa, datorită meritelor pe care le are, este mult mai răspândită în ultima vreme. Cele mai recente cazuri de neaplicare privesc în mod fundamental anumite limitări aduse:

- aplicării provizorii a mandatului european de arestare (articolul 32 / FR, IT și AT au făcut declarații corespunzătoare; dar și necorespunzătoare CZ, LU, SI). Articolul 30 alineatul (1) din legea italiană prevede totuși că dispozițiile legii în cauză nu se aplică cererilor de executare a mandatelor europene de arestare emise și primite decât după data intrării în vigoare a acesteia, și anume 14 mai 2005, ceea ce nu este în conformitate cu decizia-cadru. CZ și LU au făcut de altfel o declarație care nu corespunde dispozițiilor articolului 32 din decizia-cadru, deoarece aceasta privește mandatele europene de arestare pentru care CZ și LU sunt state emitente, dar și beneficiare. Pentru CZ, această dificultate a fost soluționată prin adoptarea unui amendament la legea de transpunere, în vigoare de la 1 iulie 2006. În plus, CZ acceptă pe viitor și emite mandate de arestare pentru fapte care au avut loc înainte de 1 noiembrie 2004 cu excepția celor pentru cetățenii naționali. Într-adevăr, pentru infracțiunile comise de cetățenii cehi înainte de 1 noiembrie 2004, nu există predare posibilă decât prin aplicarea Convenției europene de extrădare și a celor două protocoale la aceasta din 15 octombrie 1975 și din 17 martie 1978. Pentru infracțiunile comise de cetățenii cehi după 1 noiembrie 2004, predarea rămâne totuși subordonată condiției de reciprocitate.
- predarea cetățenilor (articolul 33/AT care a făcut o declarație în acest sens pe lângă Consiliu; dar și DE în cursul unei părți a anului 2005-2006 și CY și CZ, două țări care nu autorizează predarea cetățenilor lor decât pentru fapte comise după 1 noiembrie 2004 pentru CZ și 1 mai 2004 pentru CY). Pentru PL, predarea cetățenilor este posibilă de la data modificării legii, la 7 noiembrie 2006, dar dubla incriminare este sistematic verificată.

În pofida absenței unui instrument statistic comun statelor membre, datele transmise de acestea par să confirme o generalizare a aplicării mandatului european de arestare și permit degajarea unor tendințe principale, care atestă eficiența acestei proceduri.

Din totalul pe anul 2005, aproape 6 900 de mandate au fost emise de cele 23 de state membre care au comunicat date în legătură cu acest subiect¹¹, adică dublu în comparație cu anul 2004. În peste 1 770 de cazuri, mandatele emise au condus la localizarea și arestarea persoanei urmărite. Cifrele încă neoficiale pentru 2006 confirmă această tendință de creștere evidentă de la un an la altul.

Transmiterea mandatelor s-a realizat mai ales prin Interpol (58 % din totalul mandatelor emise) și/sau de Sistemul de informare Schengen, în cele 13 state membre care au acces la acesta (52 % din același total). În rest, mandatele europene de arestare au fost transmise, evident, cel mai adesea în mod direct între statele

¹¹ BE și DE nu au putut să comunice cifre pentru 2005 (COPEN 52 9005/4/06 REV 4 din 30.6.2006 completat de REV 5 din 18 ianuarie 2007).

membre în cauză.¹² Totalul mandatelor europene de arestare primite, comunicat de 23 de state membre, adică un număr de peste 8 500, se dovedește superior numărului de emiteri, un mandat european de arestare putând fi adresat mai multor state membre.

În 2005, peste 1 770 de persoane urmărite au fost arestate în baza unui mandat european de arestare în cele 23 de state membre luate în considerare anterior. Din totalul acestor arestări, mai mult de 86 % au ajuns efectiv la o predare către statul membru de emitere (și anume 1 532 de persoane predate) (60 % în 2004). Printre persoanele predate în 2005, jumătate și-au dat consimțământul (o treime în 2004). De altfel, mai mult de o cincime din persoanele predate în 2005, în cadrul Uniunii Europene, erau cetățeni (sau rezidenți) ai statului membru care a consimțit să le predea, garanție în temeiul articolului 5 alineatul (3) din decizia-cadru care a fost solicitată atunci într-un caz din două.

Celelalte tipuri de garanții, exigibile în caz de judecată în lipsă sau de condamnare pe viață, nu sunt solicitate decât rar, cu excepția unor anumite state membre precum NL, care o solicită în mod sistematic – fapt ce cauzează probleme țărilor care execută predarea.

În total, datele disponibile pentru 2005 confirmă că predările se efectuează în termene mult mai scurte decât în trecut cu ajutorul mandatului european de arestare. Durata medie de executare a unei cereri a trecut de la aproximativ un an cu vechea extradare la mai puțin de 6 săptămâni, chiar 11 zile în cazurile¹³ – frecvente – în care persoana consimte predarea sa (aproximativ 45 și, respectiv, 15 zile în 2004). Totuși, această medie nu trebuie să ascundă faptul că anumite țări (IE și UK) au termene de predare mult mai mari decât aceste medii și depășesc mult termenele maxime stabilite prin decizia-cadru, fapt regretabil în opinia Comisiei. În 2005, Comisia a semnalat aproximativ 80 cazuri (adică abia 5% din predări) în care termenul de 90 de zile prevăzut la articolul 17 alineatul (4) din decizia-cadru nu a putut fi respectat. Comisia dorește să insiste asupra faptului că, deși unele state membre trimit sistematic notificări către Eurojust ale tuturor situațiilor de întârziere, această acțiune nu este caracteristică tuturor statelor membre și că acestea ar trebui să întreprindă eforturi în acest sens.

În plan practic, dacă instrumentul mandatului european de arestare anexat la decizia-cadru (articolul 8) este satisfăcător în aproape toate statele membre, experiența demonstrează că rubricile referitoare la identificarea persoanei și la descrierea faptelor trebuie să fie completate cu cea mai mare atenție.¹⁴ În plus, este important de notat că rețeaua judiciară europeană a pus în funcțiune o informare care facilitează identificarea autorităților judiciare naționale competente (articolul 10-1)¹⁵ și că Eurojust a publicat orientări pentru a contribui la rezolvarea cumulului de cereri (articolul 16-2).¹⁶

¹² Suma cifrelor de 58% și 52% depășește 100% deoarece același mandat poate să fie transmis prin mai multe canale de comunicare.

¹³ Statisticile pentru IE (răspunsul la întrebarea 7.2 „între o săptămână și un an”) nu au fost incluse (COPEN 52 REV 4 din 30.6.2006).

¹⁴ RJE 6 din 31.3.2006.

¹⁵ <http://www.ejn-crimjust.eu.int>

¹⁶ Anexa II din raportul anual al Eurojust pentru 2004.

2.1.2. *Dificultăți de transpunere de origine constituțională în anumite state membre, în prezent depășite*

Conflicte normative au împiedicat temporar, în 2005 și în 2006, aplicarea deplină a deciziei-cadru în cadrul Uniunii. Într-adevăr, dispozițiile naționale de punere în aplicare au fost considerate, parțial sau integral, anticonstituționale, în unele state membre (PL, DE, CY), în cursul anului 2005. Comisia se bucură să constate că aceste dificultăți au fost depășite și că acestea nu mai împiedică în prezent aplicarea mandatului european de arestare.

În primul caz (PL), doar dispoziția legii care autorizează predarea cetățenilor a fost considerată anticonstituțională [articolul 55 alineatul (1)]. Această dispoziție a continuat totuși să fie aplicată până la 6.11.2006, termen fixat de Curtea Constituțională, pentru a lăsa guvernului timpul de a pune constituția în conformitate cu obligațiile europene.¹⁷ În această perioadă, PL a continuat deci să predea cetățenii săi. Codul polonez de procedură penală a fost modificat în urma revizuirii constituționale din 7 noiembrie 2006. Deși modificările nu au intrat în vigoare decât la 26 decembrie 2006¹⁸, noul articol 55 din Constituție a făcut obiectul unei aplicări directe în dreptul polonez de la 7 noiembrie 2006, în conformitate cu decizia pronunțată de Tribunalul Constituțional.

În schimb, în al doilea caz, (DE), Curtea Constituțională a considerat necesară anularea întregii legi adoptate pentru executarea mandatului european de arestare, pe motiv că anumite dispoziții erau contrare legii fundamentale. Astfel, între 18.7.2005 și 2.8.2006, data intrării în vigoare a noii legi de transpunere germane, DE a încetat să predea sau chiar să extrădeze cetățenii săi. Aceasta nu accepta să predea alte persoane urmărite decât în regim de extrădare. În schimb, DE continua să emită mandate europene de arestare în atenția celorlalte state membre.¹⁹

Această situație a deschis o perioadă inedită de incertitudine juridică. Două state membre (ES și HU), invocând un principiu de reciprocitate, au refuzat, în această perioadă, să recunoască mandatele europene de arestare pe care continua să le emită DE. ES și HU considerau într-adevăr că DE, care nu mai aplica încrederea reciprocă, nu trebuia, la rândul său, să solicite celorlalte state membre să accepte cererile sale de predare pentru persoanele care sunt cetățeni naționali. Această situație a încetat la 2.8.2006, odată cu intrarea în vigoare a noii legi de transpunere adoptate la 20 iulie 2006.

În cel de-al treilea caz (CY), Curtea Supremă de Justiție a confirmat că predarea ciprioților era anticonstituțională, obligând guvernul, precum în PL, să realizeze o modificare a Constituției, care a intrat în vigoare la 28 iulie 2006²⁰. Noul articol 11 astfel modificat introduce totuși o limită temporală pentru posibilitatea de predare a

¹⁷ Decizia Curții Constituționale (PL) P 1/05 din 27.4.2005, publicată în culegerea oficială de decizii ale tribunalului constituțional (Orzecznictwie Trybunalu Konstytucyjnego. Zbiór urzędowy) 2005 ser. A nr. 4, item 42.

¹⁸ Articolele 607p, 607t, 607w din Codul polonez de procedură penală.

¹⁹ Decizia Curții Constituționale (DE) din 18.7.2005, BvR 2236/04, de asemenea disponibilă în 58 NJW (Neue Juristische Wochenschrift) 2289 (2005)

²⁰ Decizia Curții Supreme de Justiție (CY) din 7.11.2005, Ap. nr. 294/2005 (este de asemenea disponibil un rezumat în engleză: documentul Consiliului nr. 14285/05 din 11.11.2005)

cetățenilor naționali, deoarece aceasta nu este posibilă decât pentru acte comise după data aderării CY la Uniune, și anume după 1 mai 2004. Constituția astfel modificată permite în plus extrădarea ciprioților pentru acte comise după modificarea pe baza convențiilor internaționale ratificate de CY.

Este interesant de notat faptul că, de altfel, în multe alte state membre, instanțele superioare au consolidat, dimpotrivă, dispozițiile naționale care autorizează predarea cetățenilor naționali (CZ²¹, EL, PT, etc.). Curtea Constituțională a CZ a adoptat, cu privire la acest punct, o poziție favorabilă unei bune transpuneri a deciziei-cadru. În decizia sa din data de 3 mai 2006, Curtea Constituțională a refuzat anularea legii de transpunere privind mandatul european de arestare, amintind că statele membre ale Uniunii Europene își datorează o încredere reciprocă în sistemul lor judiciar, chiar în materie penală, și că cetățenii cehi care beneficiază de cetățenie europeană trebuiau să își asume atât obligațiile, cât și să beneficieze pe termen lung de drepturile aferente acestui statut. În consecință, predarea temporară a unui cetățean ceh pentru a fi judecat sau pentru a executa o pedeapsă nu este contrară Constituției cehi, care nu poate fi interpretată ca împiedicând buna transpunere a unei norme de drept european.

În mod general, aceasta subliniază întreaga importanță pe care statele membre ar trebui să o acorde în a conferi coerență ordinilor lor juridice interne, în vederea transpunerii deciziilor-cadru. Se cuvine în sfârșit să acordăm atenție celor afirmate de Curtea de Justiție, sesizată cu titlu preliminar de Curtea de Arbitraj din Belgia în temeiul articolului 35 din TUE (Tratatul de instituire a Uniunii Europene).

În acest caz, o asociație fără scop lucrativ, *Advocaten voor de Wereld*, a intentat, în fața Curții de Arbitraj belgiene, o acțiune îndreptată împotriva legii din 19 decembrie 2003²² de transpunere în BE a deciziei-cadru pe motiv că ar fi incompatibilă cu articolele 10 și 11 din Constituția belgiană. Curtea Constituțională a suspendat pronunțarea și a decis adresarea a două întrebări preliminarei Curții de Justiție privind compatibilitatea deciziei-cadru cu articolul 34 alineatul (2) litera (b) din TUE, conform căruia deciziile-cadru nu pot fi pronunțate decât în scopul apropiierii de dispozițiile legislative și de reglementare ale statelor membre și privind conformitatea suprimării controlului cerinței dublei incriminări cu articolul 6 alineatul (2) din TUE și, în special, cu principiul legalității în materie penală și cu principiul egalității și al nediscriminării garantate prin dispoziția în cauză.

În concluziile sale, avocatul general Colomer a constatat că decizia-cadru nu era contrară articolelor 34 alineatul (2) litera (b) și 2 alineatul (2) și nu încalcă principiul legalității în materie penală, nici principiul egalității și al nediscriminării. Curtea, în hotărârea sa²³, a urmat avizul avocatului general și a respins toate mijloacele invocate de asociația *Advocaten voor de Wereld*.

Deocamdată, sistemul de predare instaurat prin decizia-cadru beneficiază de un bilanț pozitiv la nivel extins.

²¹ Decizia Curții Constituționale din 3 mai 2006, 434/2006 Sb.

²² *Monitorul belgian* din 22 decembrie 2003, Ediția a doua, p. 60075

²³ Hotărârea Curții din 3 mai 2007, C-303/05, nepublicată încă în culegere.

2.2. Un bilanț al transpunerii în mare parte pozitiv

2.2.1. Noile măsuri de punere în aplicare comunicate din 2005

Noile măsuri legislative naționale adoptate de statele membre au permis în special specificarea bazei juridice care permite la nivel național:

- reluarea executării pedepsei în ceea ce privește persoana urmărită (articolul 4 alineatul (6)/BE);²⁴
- arestarea provizorie a unei persoane care face obiectul unei alerte Interpol introduse de un stat membru care nu face parte încă din Sistemul de Informare Schengen [articolul 9 alineatul (3)/NL, SE, PL];²⁵
- asigurarea predării suplimentare (pentru infracțiuni dintre care nu toate intră în sfera de aplicare a deciziei-cadru) (HU).²⁶

Aceste măsuri satisfac o necesitate identificată de la primul raport și confirmată în practică și merită a fi considerate bune practici pentru statele membre care nu oferă încă aceleași posibilități.

În plus, este necesar să se noteze că:

- CZ a modificat legea sa de transpunere pentru a conferi efect retroactiv deplin mandatului european de arestare.²⁷ Această modificare a intrat în vigoare la 1 iulie 2006. Astfel cum s-a specificat mai sus, rămâne totuși o limită pentru cetățenii naționali. Într-adevăr, pentru infracțiunile comise de cetățenii cehi înainte de 1 noiembrie 2004, mandatul de arestare nu poate fi aplicat oricând;
- DE a adoptat o nouă lege de transpunere la 20 iulie 2006, care a intrat în vigoare la 2 august 2006 și care permite punerea în conformitate cu decizia Curții Constituționale menționată mai sus. Articolul 80 din noua lege germană interpretat în conformitate cu decizia Curții Constituționale prevede totuși că, în cazuri „mixte” pentru care nu ar exista o referință clară, națională sau extra-națională, ar trebui să se efectueze un control al dublei incriminări, precum și o punere în balanță între eficacitatea urmăririi și incriminarea declarată, ceea ce pare contrar deciziei-cadru.
- MT a adoptat o nouă lege de modificare a legii transpunerii MT privind mandatul european de arestare și care a intrat în vigoare la 19 septembrie 2006.

În urma primului raport al Comisiei, SI și-a exprimat intenția, precum CZ, de a modifica legislația sa pentru a da efect deplin mandatului european de arestare. La 1 iunie 2007, aceasta modificare nu era încă efectuată.

²⁴ § 2.2.1 din Primul raport

²⁵ § 2.2.2 din Primul raport

²⁶ Articolul 2 din Convenția europeană de extrădare din 13.12.1957 a Consiliului Europei.

²⁷ § 2.1.1 din Primul raport

2.2.2. *Comentariile și noile informații furnizate în urma primei evaluări*

Majoritatea statelor membre au reacționat în scris la primul raport al Comisiei. Comentariile acestora, publicate de Consiliu,²⁸ au condus serviciile Comisiei la modificarea la timp a documentului anexat prezentului raport. Peste jumătate dintre aceste comentarii sunt reprezentate de informații pe care statele membre ar fi trebuit să le transmită inițial Comisiei în temeiul articolului 34 din decizia-cadru, un sfert dintre acestea sunt justificate de erori factice sau de interpretare din primul raport, restul rezultă din aprecieri pe care Comisia nu poate să le împărtășească sau din simple comentarii.

La vederea comentariilor, dacă concluziile generale din primul raport modificat al Comisiei rămân aceleași, bilanțul transpunerii pare mai bun, dar trebuie continuat efortul de punere în conformitate cu decizia-cadru.

2.2.3. *Un efort care trebuie însă urmat în continuare*

Îmbunătățirile aduse din 2005 de către statele membre transpunerii, care în general pare satisfăcătoare, a deciziei-cadru, menține totuși în întregime principalele deficiențe evidențiate de Comisie în raportul anterior.

Pentru informații suplimentare, pe lângă problemele menționate mai sus privind aplicarea la timp a mandatului european de arestare (CZ și PL pentru cetățenii naționali, LU, SI) și predarea cetățenilor naționali (CY), este regretabil că trebuie în continuare condamnate următoarele defecte de transpunere:

- Modificarea pragurilor minime de pedeapsă solicitate (articolul 2 / NL, AT, PL; articolul 4-7b / UK).
- Restabilirea controlului dublei incriminări în ceea ce privește lista completă a celor 32 de categorii de infracțiuni (articolul 2 / IT) sau doar o categorie (BE, SI²⁹, UK – din momentul în care o parte a infracțiunii este comisă pe teritoriul național, PL în mod sistematic pentru cetățeni).
- Desemnarea unui organ executiv în locul autorităților judiciare competente integral (articolul 6 / DK) sau parțial (DE, EE, LV, LT).
- Puteri de decizie încredințate autorităților centrale, depășind simplul rol de facilitare, pe care decizia-cadru permite să li se atribuie acestora (articolul 7 / EE, IE, CY).
- Modificarea motivelor de neexecutare obligatorie (articolul 3-1 / DK, IE ; articolul 3-2 / IE) sau, mai mult, introducerea de motive de refuz care depășesc decizia-cadru (articolul 1-3 / EL, IE, IT, CY, PL) sau care nu sunt prevăzute în aceasta din urmă, precum cele întemeiate pe aplicarea tratatelor sau a convențiilor care nu au fost eliminate în mod expres prin decizia-cadru (articolul 3 / NL, UK). Noua lege MT de modificare a legii de transpunere a mandatului european de arestare a eliminat totuși anumite motive de refuz, precum cele întemeiate pe

²⁸

http://ue.eu.int/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=FR&cmsid=545&id=66

²⁹

Proiect de lege prevăzut de SI pentru 2007.

circumstanțe nedrepte și opresive de la articolul 16 alineatul (2) din legea națională.

- Cerința unor condiții suplimentare (articolul 5-1 / MT, UK ; articolul 5-3 / NL ; IT) sau a unor mențiuni sau documente care nu sunt prevăzute în formular (articolul 8-1 / CZ, IT, MT). În ceea ce privește CZ, Comisia a fost informată că o circulară a Ministerului de Justiție din data de 19 mai 2006 prevede ca formularul utilizat pentru emiterea unui mandat european de arestare (MEA) să fie cel conținut în decizia-cadru, circulara fiind un instrument legislativ în dreptul ceh. În plus, cererea de informații suplimentare se impune doar autorităților judiciare cehe în momentul în care acestea acționează în calitate de autorități emitente. În practică, anumite țări (UK, IE) par să solicite aproape sistematic informații suplimentare, chiar să solicite o nouă emitere a mandatului de arestare, ceea ce creează probleme unor țări a căror legislație nu permite acest lucru și care mărește considerabil durata procedurilor.
- Fiind vorba de predarea cetățenilor naționali, introducerea unei limite temporale (articolele 4-6 / CZ și PL pentru cetățenii naționali) sau restabilirea controlului dublei incriminări (articolul 5-3 / NL, PL), precum și o modificare a pedepsei aplicate într-un alt stat membru (CZ, NL, PL).
- Imprecizii procedurale în cadrul obținerii consimțământului persoanei urmărite (articolul 13 / DK ; Art. 14 / DK).
- Diversitatea practicilor în materie de „predare suplimentară” (ipoteză în care mandatul european de arestare privește nu doar o infracțiune vizată de decizia-cadru, dar și alte infracțiuni care nu intră în domeniul de aplicare al deciziei-cadru) în urma absenței unor dispoziții speciale în decizia-cadru (articolul 16). O astfel de predare este posibilă în cel puțin 9 state membre (DK, DE, EE, ES, FI, LV, LT, AT, SE). În Franța, judecătorului îi revine să decidă dacă este posibilă o astfel de predare, legea neprevăzând această ipoteză.
- Absența unui termen maxim pentru decizia instanțelor superioare (articolul 17 / CZ, MT, PT, SK, UK) sau a unui termen maxim total care depășește norma de 60 de zile (BE) ori plafonul de 90 de zile în caz de casare (FR, IT).

3. CONCLUZIE

Prezentul raport confirmă concluziile generale emise pentru 2004. În pofida unei întârzieri inițiale de până la 16 luni (IT) și a unor întreruperi cauzate de dificultăți constituționale în cel puțin două state membre (DE pe parcursul unei părți din anii 2005 și 2006, CY), punerea în aplicare a deciziei-cadru s-a realizat cu succes. Mandatul european de arestare este operațional în toate statele membre, inclusiv BU și RO, de la 1 ianuarie 2007. Impactul său pozitiv se confirmă zilnic, atât în termeni de supunere la procesul judiciar, de eficacitate, cât și de promptitudine a executării, cu respectarea drepturilor fundamentale.

Dacă anumite îmbunătățiri ale transpunerii au devenit evidente în 2005, aceste corectări nu acționează decât la limită. Rămâne semnificativă lista statelor membre care trebuie să fie de acord să depună eforturi pentru a se conforma pe deplin deciziei-cadru (în special CZ, DK, EE, IE, IT, CY, LU, MT, NL, PL, SI, UK).

Ținându-se seama de natura sa, prezenta evaluare nu aduce prejudicii unei analize ulterioare și aprofundate a practicii. Din acest motiv, în mod suplimentar, Comisia se implică total în exercitarea evaluării reciproce (între perechi) în legătură cu aplicarea mandatului de arestare european, și a urmărit în prezentul raport, precum și în anexa alăturată, să sublinieze aspectele practice ale punerii în aplicare a deciziei-cadru în cele 27 de state membre.